

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Berouně rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Štindlem ve věci

žalobkyně: [redacted], narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Vladimírem Náprstkem
sídlem Pivovarská 170, Beroun

proti
žalované: Dynamic Services, s.r.o., IČO: 28117107
sídlem Nademlejská 600/1, Praha 9 - Hloubětín

o náhradu škody

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 182 561 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně od 28. 3. 2012 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Za dobu od podání návrhu do okamžiku rozhodnutí zdejšího soudu dne 1. 2. 2017 nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
- III. Za dobu od podání odvolání žalobkyní proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 2. 2017 do okamžiku vydání tohoto rozhodnutí je žalovaná povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 104 434 Kč k rukám České republiky – na účet Okresního soudu v Berouně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Ve vztahu mezi žalobkyní a Českou republikou se České republice právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- V. Žalovaná je povinna nahradit České republice na účet Okresního soudu v Berouně náklady řízení ve výši 9 853 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 5. 9. 2013 se žalobkyně proti žalované domáhala jednak náhrady škody, jednak vydání věci a opravy zdi. Uvedla, že je vlastníkem parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE], zatímco žalovaná je vlastníkem parc. č. [REDAKCE] ve stejném katastrálním území. Žalobkyně na svém pozemku v roce 2009 realizovala výstavbu nového plotu, a to v souladu s právními předpisy. Žalovaná na svém pozemku realizovala výstavbu rodinného domu. Žalovaná prováděla výstavbu neopatrným způsobem, v důsledku čehož došlo k poškození plotu ve vlastnictví žalobkyně. Svým jednáním žalovaná žalobkyni způsobila škodu ve výši 500 000 Kč. Dále žalobkyně uvedla, že za účelem zjištění rozsahu škod vynaložila finanční prostředky za zpracování znaleckých posudků v celkové výši 17 000 Kč, které rovněž po žalované žádala nahradit. Žádala rovněž, aby žalovaná byla povinna vydat žalobkyni movité věci, které žalovaná neodůvodněně zcizila. Poslední dva zmíněné požadavky však vzala žalobkyně zpět. Konečně žalobkyně konstatovala, že vzhledem k tomu, že došlo ke změně terénních úprav na pozemku ve vlastnictví žalované, nepostačí k nápravě celkové situace pouze nové vybudování plotu na pozemku ve vlastnictví žalobkyně, ale bude třeba, aby žalovaná na svém pozemku vybuodovala opěrnou zeď, která by zajistila, že v budoucnu nedojde opětovně ke škodám na majetku ve vlastnictví žalobkyně. Proto žalobkyně navrhla, aby žalovaná byla uložena i povinnost postavit na své parcele opěrnou zeď. Pokud se týkalo požadavku na zaplacení příslušenství, žalobkyně požadovala, aby žalovaná byla povinna příslušenství uhradit ode dne 9. 2. 2012, tedy od okamžiku, kdy žalobkyně své nároky uplatnila v řízení před zdejší soudem vedeným pod sp.zn. 13 C 64/2011, a to jako vzájemný návrh, který byl následně soudem vyloučen k samostatnému projednání.
2. Žalovaná s žalobou nesouhlasila. Tvrdila, že škodu žalobkyni nezpůsobila. Za viníka vzniku škody naopak považovala samotnou žalobkyni, když uvedla, že žalobkyně stavbu plotu neprovedla řádně, když základ plotu nebyl proveden v dostatečné hloubce. Vyloučila, že by škodu mohla způsobit prováděním stavebních prací na své parcele. Výši škody považovala za nadsazenou. Zdůraznila, že žalobkyně žádala o náhradu škody, která však nemůže být představována výší nákladů na postavení nového plotu. K výši škody žalovaná uvedla, že dle jejích podkladů dosahuje škoda maximálně částky 58 360 Kč. Žalovaná odmítla, že by žalobkyni zcizila jakékoliv movité věci. Požadavek na výstavbu opěrné zdi žalovaná odmítla, neboť dle jejího názoru se nejednalo o oprávněný nárok, neboť výstavba opěrné zdi by rozhodně nemohla vyřešit vady plotu, které měly původ v jeho založení. V průběhu řízení vyslovila žalovaná domněnku, že ve věci není pasivně legitimovaným subjektem, neboť sama nerealizovala práce, v důsledku kterých došlo k vadám na plotu ve vlastnictví žalobkyně, ale tyto práce pro ni vykonal jiný subjekt.
3. O věci bylo nejprve rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu č.j. 13 C 68/2012-328 ze dne 1. 2. 2017 tak, že soud primárně řízení částečně zastavil pro zpětvzetí návrhu. Následně soud částečně žalobkyni vyhověl co do částky 57 174 Kč s příslušenstvím. Ve zbývajících částech žalobu zamítl a rozhodl rovněž o nákladech řízení. O nákladech státu pak rozhodl svým usnesením č.j. 13 C 68/2012-422 ze dne 30. 1. 2018.

4. K odvolání obou účastníků řízení rozhodl Krajský soud v Praze svým rozsudkem č.j. 25 Co 463/2017-451 ze dne 24. 7. 2018 tak, že rovněž částečně zastavil řízení pro zpětvzetí návrhu žalobkyní. Dále pak potvrdil vyhovující výrok rozsudku soudu I. stupně a zamítavý výrok pokud šlo o uložení povinnosti žalované vystavět opěrnou zeď. V případě zamítavého výroku týkajícího se výše škody odvolací soud zrušil rozsudek soudu I. stupně co do částky 156 875 Kč s příslušenstvím a v této části věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Zrušil rovněž akcesorické výroky a usnesení o nákladech státu. Odvolací soud dospěl k závěru, že soud I. stupně nesprávně posoudil výši škody, kterou žalovaná žalobkyni způsobila. V této části soudu I. stupně uložil zabývat se skutečnou výší škody s přihlédnutím k situaci v daném místě a poté opětovně rozhodnout. Odvolací soud se však ztotožnil se skutkovým stavem, který zjistil soud I. stupně i s jeho právním hodnocením věci. Ztotožnil se tedy s tím, že žalobkyni škoda vznikla činností žalované a že žalovaná za vznik škody nese odpovědnost.
5. Soud proto v následném řízení neopakoval dokazování k otázkám vzniku škody a odpovědnosti za ni. V této části nebylo původní rozhodnutí soudu odvolacím soudem dotčeno. Soud proto provedl ke zjištění výše škody tyto důkazy:
6. Místní šetření, při kterém bylo zjištěno, že plot ve vlastnictví žalobkyně je stále poškozen. Pozemek, který k plotu žalobkyně přiléhá, nedoznal změn. Zemina je stále odtěžena a nedošlo k jejímu zhutnění.
7. Znalecký posudek Ing. Tomáše Moláčka ze dne 5. 6. 2019, ze kterého bylo zjištěno, že původní částka 57 174 Kč postačí jen k opravě nadzemní části plotu, nikoli k jeho novému založení. Náklady na opravu plotu znalec hodnotil sice jako vyšší, ale přiměřené. Tyto náklady znalec vyčíslil v aktuálních cenách na 239 735 Kč.
8. Po takto doplněném dokazování má soud za prokázaný tento skutkový stav:

Žalobkyně a žalovaná byli vlastníky sousedících parcel v katastrálním území [REDAKCE]. Žalobkyně na své parcele realizovala stavbu plotu v roce 2009, a to se souhlasem příslušného úřadu. Žalovaná na své parcele realizovala výstavbu rodinného domu. Při těchto pracech došlo k odtěžení zeminy na hranici s parcelou ve vlastnictví žalobkyně. Jednání žalované mělo za následek poškození plotu ve vlastnictví žalobkyně. Škoda, která na majetku ve vlastnictví žalobkyně vznikla, dosáhla výše 58 360 Kč, resp. 57 174 Kč. Výstavba nového plotu by žádala náklad ve výši 239 735 Kč. Plot, který žalobkyně na své parcele vybudovala, nebyl založen do hloubky 80 cm. Tento fakt neměl žádný vliv na vznik škody na této stavbě.
9. Podle ustanovení § 415 zákona č. 40/1964 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013, každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.
10. Podle ustanovení § 420 odst. 1 občanského zákoníku, každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.
11. Podle ustanovení § 442 odst. 1 občanského zákoníku, hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk).
12. Soud hodnotil všechny v řízení provedené důkazy v souladu s ustanovením § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, dále jen „o.s.ř.“, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

13. Předně soud uvádí, že při hodnocení věci postupoval v souladu s ustanovením § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a celou věc posoudil podle jednotlivých ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, když je zjevné, že předmětem řízení byly právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., tedy přede dnem 1. 1. 2014.
14. Pokud se týká vznesené námitkou promlčení, nedostatku pasivní legitimace, vzniku škody a odpovědnosti za ni, odkazuje soud na původní rozsudek ze dne 1. 2. 2017. Zde popsané závěry zůstaly i po rozhodnutí odvolacího soudu zcela nedotčeny. Odvolací soud se totiž s právním názorem soudu I. stupně ztotožnil a rozhodnutí soudu I. stupně zrušil, jen pokud jde o výši škody. Veškeré závěry týkající se zde zmíněných otázek tak platí i nadále a soud pro stručnost odkazuje na původní rozhodnutí.
15. V rámci nového řízení tak úkolem soudu pouze bylo zjistit, jaká je skutečná situace na místě samém, tedy zda došlo ke zhutnění terénu na parcele, kterou dříve vlastnila žalovaná. Na základě takového zjištění pak bylo úkolem soudu stanovit skutečnou výši škody. Rovněž bylo úkolem soudu posoudit přiměřenost nákladů na případnou opravu zdi.
16. Po provedeném dokazování lze jednoznačně konstatovat, že ke zhutnění terénu na parcele ve dřívějším vlastnictví žalované nedošlo a výstavba tzv. opěrné zdi se tak stala nutností. Tyto závěry plynou nejen z místního šetření, které bylo provedeno, ale i ze stanoviska samotného znalce. Bez vybudování opěrné zdi nelze uvažovat o možnosti uvedení plotu do původního stavu. Lze tedy uzavřít, že náklady nutné na vybudování opěrné zdi jsou škodou, kterou žalovaná žalobkyni svou činností způsobila. Bez vynaložení těchto nákladů není možné uvést plot do původního stavu.
17. Ze znaleckého posudku pak vyplynulo, že náklady na opravu plotu nejsou nikterak nepřiměřené obvyklé ceně plotu před poškozením. Znalec sice konstatoval, že náklady na opravou nejsou nízké, ale celá věc nemá jiné řešení. Oddělení sousedících parcel není možné zajistit jinak než vybudováním nového plotu. Soud proto ve shodě se žalobkyní je toho názoru, že je nutné vybudovat novou opěrnou zeď a přikročit k opravě plotu. V opačném případě by nebylo možné zajistit oddělení parcel. Takové oddělení je však zcela logické a legitimní, neboť odpovídá poměrům v místě a čase. Není možné po vlastníkově parcely žádat, aby strpěl, že jeho parcela nebude oddělena od parcel ostatních vlastníků. Takový požadavek by byl nelogický a nepřiměřený, neboť je v naší společnosti zcela obvyklé, že sousední parcely jsou svými vlastníky ploty oddělovány. V projednávané věci tak má žalobkyně jednoznačně právo svou parcelu plotem oddělit, a pokud jí žalovaná na jejím plotu svou činností způsobila škodu, o čemž není pochyb, pak má nepochybně žalobkyně právo, aby jí žalovaná nahradila náklady na odstranění takové škody. Je totiž nepochybné, že pokud by se žalovaná na své parcele adekvátně chovala, ke škodě na majetku žalobkyně by nedošlo. Ve světle těchto skutečností je tedy zjevné, že dosavadní částka soudem žalobkyni přiznaná nepostačuje k odstranění škod v celém rozsahu, neboť dle názoru znalce by tato částka stačila k opravě toliko nadzemní části plotu. Nastalou situaci je však třeba řešit opravou nejen nadzemní části plotu, ale zejména vybudování opěrné zdi, bez níž je existence nového plotu nemyslitelná.
18. Pokud tedy soud dospěl k závěru, že dosavadní kompenzace, která byla žalobkyni přiznána v původním řízení, nepostačuje na odstranění všech škod, zabýval se skutečnou výší škody, resp. nákladů nutných na vybudování nové opěrné zdi a plotu. Zde soud vycházel ze zpracovaného znaleckého posudku, v němž znalec uvedl, že celkové náklady na odstranění škody by v cenách roku 2019 dosáhly částky 239 735 Kč. Soud však již žalobkyni přiznal

právo na náhradu škody ve výši 57 174 Kč, a proto nyní přiznal žalobkyni právo na náhradu škody ve zbývající části, tedy ve výši 182 561 Kč. Pochopitelně soud žalobkyni přiznal i právo na zaplacení příslušenství v podobě úroku z prodlení z uvedené částky ode dne 28. 3. 2012, když je zcela nepochybné, že žalovaná se do prodlení dostala, jelikož v rámci celého řízení nebylo sporu o tom, že žalovaná škodu žalobkyni dobrovolně nenahradila. Ve zbývající části týkající se důvodů přiznání práva na úhradu příslušenství soud odkazuje na původní rozhodnutí, které i v této části zůstalo zcela nedotčeno, a to i po zásahu odvolacího soudu. Dosud uvedenému odpovídá výrok I. rozsudku.

19. Výrokem II. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky za období od podání žaloby do prvního rozhodnutí soudu I. stupně v roce 2017. V té době byla předmětem řízení částka 518 000 Kč. Soud svým konečným rozhodnutím přiznal žalobkyni právo na zaplacení částky 239 735 Kč. Lze tedy konstatovat, že žalobkyně byla v této fázi řízení úspěšná z 50 %. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť poměr úspěchu a neúspěchu účastníků v řízení byl shodný. Dosud uvedené vychází z ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř.
20. Za období od 1. 2. 2017 do vydání tohoto rozhodnutí bylo o nákladech řízení rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 tak, že soud plně úspěšně žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti žalované v celém rozsahu. V rámci tohoto řízení již bylo jednáno pouze o částce 156 875 Kč a žalobkyně byla tedy již zcela úspěšná. Náklady řízení je pak žalovaná povinna nahradit k rukám státu, neboť žalobkyni byl zástupce ustanoven rozhodnutím soudu. Bude to totiž stát, kdo bude náklady ustanoveného zástupce hradit. Náklady řízení v celkové výši 104 434 Kč jsou představovány zaplaceným soudním poplatkem za odvolání ve výši 3 990 Kč, sazbou mimosmluvní odměny za zastupování účastníka advokátem za 6 úkonů právní služby v rámci odvolacího řízení (odvolání, vyjádření k odvolání 2x, porada s klientem, 2x účast při jednání před soudem) po 7 380 Kč ve výši 44 280 Kč podle ustanovení § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, dále jen „AT“, a sazbou mimosmluvní odměny za zastupování účastníka advokátem v následném řízení před soudem I. stupně za 4 úkony právní služby (2x jednání před soudem, místní šetření, vyjádření ke znaleckému posudku) po 8 420 Kč ve výši 33 680 Kč podle téhož ustanovení, paušální náhradou hotových výdajů za 10 úkonů právní služby po 300 Kč ve výši 3 000 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 AT, náhradou za promeškaný čas za 10 půlhodin po 100 Kč ve výši 1 000 Kč podle ustanovení § 14 AT, cestovným 2x k odvolacímu soudu Beroun – Praha a zpět celkem za 140 km a jednou na místní šetření Beroun – Stašov a zpět 28 km (os. automobil Mercedes – Benz E 200 CDI, SPZ ██████████, prům. spotřeba nafty 7,3 l/100 km, cena PHM a náhrada za 1 km v roce 2018, resp. 2019 činila dle vyhl. č. 463/2017 Sb., resp. 333/2018 Sb. 29,80 Kč, resp. 33,60 Kč za litr a 4 Kč, resp. 4,10 Kč za jeden kilometr) v celkové výši 1 052 Kč a DPH 21 % ve výši 17 433 Kč podle ustanovení § 137 a § 151 o.s.ř., neboť zástupce žalobkyně prokázal plátcovství této daně.
21. O nákladech státu ve vztahu mezi státem a žalobkyní rozhodl soud podle ustanovení § 148 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že České republice právo na jejich náhradu nepřiznal. S ohledem na výsledky řízení by totiž žalobkyně byla nucena hradit náklady státu ve formě znalečného jen za řízení do 1. 2. 2017, neboť v této části řízení byla žalobkyně úspěšná jen z 50 %. Měla by tak náklady státu z 50 % uhradit. Žalobkyni však bylo ve stejné výši přiznáno osvobození od povinnosti platit soudní poplatky, a proto není ani povinna nahradit státu náklady řízení.
22. O nákladech státu ve vztahu mezi ním a žalovanou bylo rovněž rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 2 a § 148 odst. 1 o.s.ř., a to v části řízení do 1. 2. 2017. Zde byla žalovaná v řízení

úspěšná v 50 %, a proto je povinna státu nahradit toliko polovinu nákladů představovaných znalečným ve výši 13 143 Kč, tedy ve výši 6 045 Kč pokud jde o jednu polovinu. V části řízení po 1. 2. 2017 však již byla žalovaná plně procesně neúspěšná, a proto je povinna nahradit státu 100 % nákladů řízení představovaných opět znalečným ve výši 3 808 Kč. Celkem je tedy žalovaná povinna nahradit státu náklady řízení ve výši 9 853 Kč. Tomu odpovídá výrok V. rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských 5, Praha 5, prostřednictvím Okresního soudu v Berouně.

Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna dobrovolně, lze podat návrh na výkon rozhodnutí.

Beroun 18. prosince 2019

JUDr. Tomáš Štindl v. r.
samosoudce